

มาแต่ไกล จนต้องลุกจากที่นอนมาชะเง้อ
 ที่หน้าต่าง มองลวดดอกกลมใบลำไยไปทาง
 แม่ น้ำ เห็นหมอกขาวทึบ จนแมกไม้ห่าง
 ไปไม่ไกลก็เห็นเพียงลางคุ่ม ๆ กองคาราวาน
 พ่อค้าป่ามาแล้ว วัวต่างรูปร่างเล็กแต่แข็งแรง
 บรรทุกกล้วยไวนบนหลัง เดินเป็นแถวช้า ๆ
 ส่งเสียงทุ้มกังวานของกระดิ่ง ดิ่งดั่ง ดิ่งดั่ง
 ประสานกับเสียง ฮีฮ ฮีฮ ของพ่อค้าคุ่มกอง
 3-4 คน สักครู่จึงเห็นตัวฝ่าหมอกออกมา
 ชูดำ ๆ โปกหัวด้วยผ้าขาวม้า ทะมัดทะแมง
 ไหลหนาวออกจากปากและจุมูกทั้งคนและ
 สัตว์ สักครู่ก็มาถึงหน้าบ้าน กลิ่นมะตัว
 เปียกน้ำอับ ๆ ชื้น ๆ ไม่เหม็นแต่ก็ไม่เคยมี
 ใครว่ามันหอม แต่ก็มีเส้นไหมากพอที่จะ
 ปลุกคนให้ตื่นจากหลับได้โดยเฉพาะพวก
 เด็ก ๆ ที่มีความฝันเดินทางไปตามกอง
 คาราวานป่า ยกกล้วยหาบลงจากหลังวัว
 วางพียงรั้วให้หยาดน้ำ เจ้าวัวก็เดินจูด ๆ
 ไปทางที่มีหญ้า บ้างชื้อออกมา บ้างเยี้ยว
 ฟุ้งเป็นลำ ไหลหนาวกรุ่นขึ้นมาจากทุกสิ่ง
 ที่มันปล่อยออกมา พ่อค้ากองคาราวาน
 เดินมาที่หม้อน้ำ หยิบกระบวยเปิดฝาหม้อ
 ตักน้ำที่เอื่อยเต็มไว้เมื่อกึ่งนี้ กินเข้าไปคนละ
 2-3 กระบวย “น้ำเจ้า” น้ำอุ่น แต่เย็นดีใจ
 น้ำใส่น้ำาได้ปลาได้ข้าว กินน้ำป้อเลี้ยง
 แม่เลี้ยงอิมตึงอกอิมตึงใจ ยินดีหลาย ๆ
 เนื้อ” เสียงพร่ำคำขอบใจจับความเห็นจะ
 เป็นเช่นนี้

แหงนหน้าดูฟ้าขาวสว่าง เห็นวงจันทร์
 ชืด ๆ แฝงในหมอก ใบลำไยริมหน้าต่าง
 ยังเปียกชุ่มอยู่ แต่ไม่มีน้ำค้างจะหลนเม็ด
 มองไกลลลอบไปไม่ออกไป ทุกสิ่งอย่างเป็น
 เงาตะคุ่ม ในสีขา

หมอข่าวร้อน ๆ จากในครัว แม่กำลัง
 คนข้าวให้คล้ายไอในถาดไม้ แบ่งกำมือ
 หนึ่งไว้ใส่บาตร อีก 3 ก้อนเล็ก ๆ เพียง
 ปลายนิ้วหยิบ ใส่พานเล็กสำหรับหิ้งพระ
 เมื่อใดที่แม่เสร็จจากการตักข้าวใส่แอ็บข้าว”
 แม่ก็จะขึ้นมาที่ห้องพระถวายข้าวพระพุท
 พระธรรม พระสงฆ์ พร้อมด้วยเสียงกระ-

แอมกระโ ไ้คนที่ยังไม่ตื่นรู้ว่าควรวุก
 จากเตียงได้แล้ว เสร็จแล้วแม่ก็จะลงเรือน
 ไปที่ประตูบ้าน หากกองคาราวานถามไถ่
 สารทุกข์สุขดิบ ชาวคราวจากที่น้อบ้านไกล
 หรือใครมีจักค่าน” สีเสียด” ก็ขอแบ่งชื้อ
 ไว้ใส่แกลง ใส่หมากกิน บางทีก็ได้หัวหมาก
 รากไม้สำหรับชื้อยาสมุนไพร เป็นของฝาก
 ของแถม เสียงพูดคุยได้ตออดังพอเหมาะ
 พอดี เป็นสำเนียงแห่งมิตรภาพเป็นห่วงเป็น
 ใยกัน...

กาลเวลาของเราเริ่มต้นอย่างนี้ และ
 จบลงตรงนี้ ชีวิตชีวาผ่านไป ไม่มีทางกลับ
 ไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรได้ แต่นึกขบใจ
 ที่ยังมีอะไรให้รำลึกถึง ทั้ง ๆ ที่ไม่อาจหวัง
 อะไรได้ อดีตจบลงแล้วที่อดีต ปัจจุบัน
 เริ่มต้น ณ จุดใดเมื่อใดไม่รู้ แต่มันก็มาอยู่
 เบื้องหน้าเราแล้ว มีสิ่งใดบ้างที่หลงเหลือ
 ไว้ต่อเนือง มีกาลเวลาอันใดบ้างที่ไม่โยน
 อดีตสะเปะสะปะไว้เบื้องหลัง....

สีขาบาง ๆ ท่ามกลางความมืด
 พร้อไหว ดูประหนึ่งเป็นสิ่งจับต้อง
 ไม่ได้ ลมพัดมาแล้วก็ผ่านเลยไป....

กุมภาพันธ์ 2531

ฟุดไนต์

¹ น้ำค้าง=ภาชนะสำหรับใช้ตักน้ำขึ้นจากบ่อ เป็น
 เครื่องสานด้วยดอกแล้วทาสัน

² กำเดียว=ประเดี๋ยวเดียว, อีกไม่นาน

³ ผักกาดจ้อน=ผักกาดเขียว มีดอกสีเหลือง ลวดน้ำ
 ร้อนกินกับน้ำพริกหนุ่ม หรือบางทีก็เรียกว่า
 น้ำพริกผักนี้

⁴ จอผัก=แกงผักกาดเขียว ทางเหนือ

⁵ มือแดง=มือเย็น

⁶ มือง่าย=มือเข้า

⁷ หอมค่วน=สระแทน

⁸ ปลายข้าว=เอาอาหารใส่ลงในข้าวเหนียวแล้วห่อไว้
 ถือเดินกินไปได้เหมือนขนมปังยัดไส้

⁹ ยะกั่ววัน=ยะ แปลว่า ทำ, กั่ววัน คือ ทุกวัน

¹⁰ จม=ปน (และไม่มีมีความหมายหรือไม่ คิดว่า
 เป็นคำคล่องมากกว่า)

¹¹ ผ่อ=ดู

¹² เกี้ยวไก่=ไปรยข้าวให้ไก่กิน

¹³ ผอนี้ไล่=ผ่อ คือ ดู, ไล่จะแปลว่า ชี=ดูนี่ซี

¹⁴ เจ้า=เข้า

¹⁵ แอ็บข้าว= กระต๊อบข้าว ถ้าขนาดใหญ่มีทรวดทรงมี
 ขาไม่เรียกว่าก่องข้าว

¹⁶ จักค่าน=แถววัลย์ชนิดหนึ่งใส่แกลงแคกินมีรสเผ็ด
 ร้อน

¹⁷ สีเสียด=ไม่แน่ใจเป็นส่วนไหนของไม้หรือดิน
 สีดำ ๆ แข็งใส่หมากกิน

